

Gabriel Lagus

PROLOG.

Den 13 November 1893.

Ar en Finlands bygd du skådat än Karelen mera skön,
Hvar är Finlands vår så yppig, sommaren så saftigt grön?
Tag från alla Finlands tufvor deras blommor, och ändå
Till den krans, Karelen binder, knappast skola de förslå.

Lyssna till de alla fåglar i hvar Finlands skog och dal,
Finnes en bland dem som sjunger likt Karelens näktergal?
Samla tio forsars stämmor, högre ljuder dock den röst,
Imatra, det enda, suckar fram utur sitt stora bröst.

Djupa rika syskonstämma till den underfulla sång,
Som utur Karelens hjärta vällde aningsrik engång;
Hundra sjöars vågor ropa i den enda forsens lopp,
Räkna tankarne och qvalen, denna sång ha ammat opp!

Hem för pröfningar och sånger, sköna blodbestänkta land,
Hvem kan räkna ödets vågor, som sig vältrat mot dess strand?
O, Karels folk, din saga blickar fram ur seklers häfd
Som en skickelse af sorger och af väntan sammanväfd.

Huru ofta du, en främling på den teg, som själf du plöjt,
Spanat frågande i bidan mot den lugna dag, som dröjt,
Tills ditt hopp på bättre tider och ditt lefnadsmod var tömdt,
Och du kanske dina bröder och ditt fosterland förglömt.

Har den mera rätt att älskas, som har mera pröfva fått,
Huru ymnigt måste rågas då för dig vår kärleks mått;
Har den högre rätt till dager, som i mörkret längre stod,
Öfver dig hur rikligt flöda skall af ljus en mäktig flod!

O den strimma, vi dig sända, är ju den en enda blott,
Men ej den som andra slocknar, sen en stund hon lysa fått,
Ty vid hemmets härd en gnista mera varm ej blifvit tänd
Och ur Finlands modershjärta ej en bättre helsning sänd.

Ila, ila, yngsta stråle af det bästa ljus, som bräckt,
Flyg från hem till hem, tills ljusning du i hvarje hydda väckt;
Mellan alla skilda hjertan bygg i kärlek du en bro,
Att de alla kunna mötas i gemensam lefnadstro!

Blott i denna är vår styrka, sviker den, då skall också
Endast nederlag oss vänta i de strider förestå,
Då skall småningom förvissna hvad af framtidshopp vi haft,
Och en enda tanke tära småningom vår hela kraft.

Det steg en tanke upp bland Finlands tankar
Så fylld af vemod och på tvifvel rik,
Och öfverallt han kommer dig till mötes
En obesvarad ödets fråga lik.
I hvilken skepnad än han sig fördolde,
Hvad namn han bar, han kändes dock igen,
Och om du söker i ditt eget inre,
Där, som i andras, skall du finna den.

Där tvenne mötas kommer han den tredje,
I hvarje gård är han en hvardagsgäst,
Och hur, likt vindar, andra tankar vexla,
Han är dock alltid vid dem alla fäst.
Han flyter upp på dagens lätta bölja,
I andens djupsta djup han sjunker ned,
I männens rådslag, i de ungas sträfvan,
Om också obedd, är han alltid med.

O denna tanke, genom festers hvimmel
Liksom en suck, om än förqväfd, han går,
Och, fast ej nämnd, i själfva glädjens sånger
Han dallrar dock som en förstulen tår.
Hur många tusen gånger än han tänktes,
Han likväl alltid, alltid tänkes om,
Och, fast förjagad, kommer han dock åter
I dag, i morgon, som i går han kom.

Och när han kommer, är det liksom blefve
För hvarje gång oss mera kärt vårt land,
Som sammansmälte till en bild, en enda,
Allt hvad det famnar med sin vida strand;
Det är som alltid han ånyo ställde
För oss hvad bäst engång vårt öde gett,
Och kallade på nytt de spridda viljor
Till samma strid för samma pligt och rätt.

Ila, ila, varma stråle af det bästa ljus, som bräckt,
Flyg från bygd till bygd, tills hoppet öfverallt du återväckt,
Mellan alla skilda hjärtan slå en oförgänglig bro,
Byggd af kärlek till det rätta och af nyfödd framtidstro!

G. L.